

En hymn till solen eller när björnen förlorade sin långa svans

(kan göras som rörelse- och sånglek med barn)

De hände sig vid den tiden på året då jorden låg i mörker. Solen hade gått i nedan och allt var regn och mörker, mörker och regn. Djuren och människorna på jorden började undra om det någonsin skulle bli något annat. Hade årshjulet stannat för gott? Kanske skulle jorden alltid ligga mörk och kall, kanske skulle det aldrig bli något mer grönt gräs på jorden och kanske skulle fiskar i vattnet dö i en mörk kall svärta. Hur skulle man göra för att sätta fart på hjulet igen?

Uttern som bodde i sjön var så förtvivlad. Simmade runt i slingor, letade högt, letade lågt, letade i skrymslen och vrår. Simmade runt i slingor, letade högt, letade lågt, letade i skrymslen och vrår. (gör gärna rörelser till).

Men ingen stans stod solen att finna. Till slut simmade uttern upp till ytan och pep ut sin förtvivlan.
Solen. Kom, solen kom, solen kom igen.

Korpen som flög över vattnet hörde utterns förtvivlan, desperationen i rösten och stämde in,
Solen, kom, solen kom, solen kom igen.

Men inget hände. Det var fortfarande lika mörkt, men kanske inte fullt lika regnigt. Kanske var det inte lika mörkt, för nu kunde man se stjärnor på himlen. Men snart blev det dunkla då månen steg upp. Fullmånen. Kanske finns även solen där någon stans ute på himlavalvet? Korpen flyger ut i världen och ropar efter solen,
Solen. Kom, solen kom, solen kom igen.

Från alla håll hörs skogens alla fåglar stämma in i önskan om att solen ska komma tillbaka. Storspovens ödsliga toner ger längtan efter solen en stämma.

Korpen flyger över lokatten som jamar till svar
Solen. Kom, solen kom, solen kom igen.

Korpen flyger över vargen som ylar till svar
Solen. Kom, solen kom, solen kom igen.

Korpen flyger över björnen som brummar till svar
Solen. Kom, solen kom, solen kom igen.

Långt borta hörs en nåjdman och en seidkvinna nynna en melodi som växer sig allt starkare.
Solen. Kom, solen kom, solen kom igen.

Till sist får den brummande björnen en idé och försöker måla en sol genom att binda fast en pensel runt svansen.

Alla sjunger de sin hymn med så mycket energi de kan
Solen. Kom, solen kom, solen kom igen.

Och då när solen blir klar och glödande, stiger den åter upp över jorden.

Alla tystnar de när de ser solen åter stiga upp över jorden och bredvid den fladdrar ett litet band.
Äntligen!

Solen stiger så hastigt att den sliter av björnen svansen, så att det bara blir en liten stump kvar. Så gick det till när björnen förlorade sin långa svans.

Men ibland kan man se björnens långa svans med ett litet eldklot som blev kvar som en komet seglande över himlen.